

Sygn. akt I C 1524/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Ogińska-Łagiewka

Protokolant: Alicja Kicka

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2014 roku w Warszawie

na rozprawie sprawy

z powództwa AGIO Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty

przeciwko A. W. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. W. (1) na rzecz powoda AGIO Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 2.215,57 (dwa tysiące dwieście piętnaście 57/100) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 27 września 2013 roku do dnia zapłaty;

I. zasądzoną w punkcie I wyroku kwotę rozkłada na 10 miesięcznych rat, w kwocie pierwsza 235,57 złotych następne po 220 złotych każda płatne do końca każdego miesiąca poczynając od miesiąca następującego po miesiącu w którym nastąpi uprawomocnienie się orzeczenia wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminowi płatności którejkolwiek raty;

II. nie obciąża pozwanego kosztami procesu.

Sygn. akt I C 1524/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27.09.2013 r. powód AGIO wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł przeciwko A. W. (1) o zapłatę kwoty 2.215, 57 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27.09.2013 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona kwota wynika z zawartej przez pozwanego z (...) sp. z o.o. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Za świadczone usługi pozwany zobowiązany był do zapłaty opłaty abonamentowej zgodnie z warunkami umowy. Z powodu jednostronnego rozwiązania umowy abonenckiej przez stronę pozwaną z jej winy, przed upływem terminu ustalonego w umowie, której zawarcie wiązało się z przyznaną ulgą, została ona obciążona karą umowną równą wartości przyznanej ulgi. Przedmiotowa wierzytelność została nabyta na mocy umowy z dnia 29.05.2013 r. przez powoda. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się suma zaległego abonamentu oraz kary umownej, objętych przelewem wierzytelności oraz suma skapitalizowanych odsetek ustawowych wyliczonych od kwoty należności głównej za okres od dnia następującego po dniu wymagalności należności głównej do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu (pozew – 1-7).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17.01.2014 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty, bądź aby w tym terminie wniósł do Sądu sprzeciw (nakaz zapłaty – k. 8). Postanowieniem z dnia 9.05.2014 r. nakaz zapłaty został uchylony wobec niewykonania zarządzenia Sądu we wskazanym terminie (postanowienie – k. 12-13).

Podczas rozprawy w dniu 19.11.2014 r. pozwany oświadczył, że uznaje powództwo, wnosząc o rozłożenia zadłużenia na 10 rat. Wniósł również o odstąpienie od obciążania kosztami procesu (k. 60).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6.09.2011 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. w W. i A. W. (1) zawarta została umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych na czas nieokreślony (umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 43). Z uwagi na jednostronne rozwiązanie umowy przez A. W. (1) przed upływem terminu w dniu 27.12.2011 r. A. W. (1) obciążony został karą umowną równą wartości przyznanej przy zawieraniu umowy ulgi (okoliczność bezsporna).

W dniu 29.05.2013 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. w W., a AGIO Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności wskazanych w załączniku nr 1 do umowy, w tym wierzytelności przysługującej od A. W. (2) w wysokości 1.799, 07 zł (umowa przelewu wierzytelności – k. 38-42).

Pismem z dnia 2.07.2013 r. AGIO wierzytelności (...) zawiadomił A. W. (1) o dokonanym przelewie wierzytelności, wzywając jednocześnie do zapłaty kwoty 2.157, 77 zł w terminie do dnia 9.07.2013 r. (k. 26-27; k. 29).

Na dzień 27.09.2013 r. należność przysługująca od A. W. (1) wynosiła 1.799, 07 zł, na którą złożyły się kwota 446, 88 zł tytułem abonamentu oraz kwota 1.352, 50 zł stanowiąca karę umowną. Odsetki ustawowe liczone do dnia 27.09.2013 r. wynosiły 416, 50 zł (k. 45).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. W niniejszej sprawie bezspornym pozostawało, iż w dniu 6.09.2011 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. w W. i A. W. (1) zawarta została umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Poza sporem pozostawał nadto fakt powstania zaległości wynikającej z ww. umowy, jak i zawarcie umowy przelewu wierzytelności przysługującej od A. W. (2). Na rozprawie w dniu 19.11.2014 r. pozwany oświadczył, iż uznaje powództwo wnosząc o rozłożenie zadłużenia na 10 rat.

Sąd zważył, że uznanie powództwa jest czynnością procesową przewidzianą w art. 213 § 2 k.p.c. Czynność ta wiąże Sąd, jeżeli nie jest sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego i nie zmierza do obejścia prawa. Ocena, czy zachodzi jedna z wymienionych przesłanek niedopuszczalności uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Uznanie powództwa, jako odnoszące się zarówno do podstawy prawnej, jak i faktycznej zgłoszonego żądania, stanowi akt dyspozycyjny, lecz o ograniczonym znaczeniu, podlega kontroli co do jego zgodności z obowiązującym stanem prawnym i obiektywnie istniejącym stanem faktycznym. Spełnienie tego wymogu kontroli powinno być poprzedzone wyjaśnieniem w niezbędnym zakresie elementów stanu faktycznego i właściwej w świetle przepisów prawa materialnego podstawy zgłoszonego i uznanego żądania. Dopiero wynik takich prawidłowo dokonanych czynności pozwala na rozeznanie w okolicznościach sprawy w rozumieniu powołanego przepisu art. 213 § 2 k.p.c. i stanowi dostateczną podstawę do wyrażenia oceny co do

znaczenia, jakie może odegrać akt uznania pozwu (por. w tym zakresie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie uznanie powództwa należało uznać za skuteczne. Brak bowiem przepisu, który w tym przypadku zabraniałby dokonania tej czynności, czynność ta nie była nadto sprzeczna z zasadami współżycia społecznego i nie zmierzała do obejścia prawa.

Mając na uwadze powyższe na podstawie 353 § 1 k.c. orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzzonego świadczenia jest możliwe tylko "w szczególnie uzasadnionych wypadkach". Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu J. Gudowskiego) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 35; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422).

Biorąc pod uwagę, że pozwany nie posiada stałej pracy, utrzymuje się z prac dorywczych uzasadnionym było rozłożenie zasądzonej należności na 10 rat. W ocenie Sądu jednorazowe uiszczenie zasądzonej kwoty byłoby dla niego nadmiernym obciążeniem, które mogłoby pociągnąć za sobą daleko idące negatywne skutki w życiu pozwanego.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 320 k.p.c. orzeczono jak w punkcie II wyroku.

Sąd odstąpił od obciążania pozwanego kosztami procesu na podstawie przepisu art. 102 k.p.c. W judykaturze przyjmuje się, iż przepis art. 102 k.p.c. nie może być rozszerzająco wykładany i wyklucza uogólnienie, a może być stosowany w zależności od konkretnego przypadku. Ustawodawca bowiem przyznaje sądowi pewną swobodę w zasądzaniu kosztów procesu, gdy stosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik sporu sprzeciwiają się względy słuszności, co właśnie wyraża się stwierdzeniem, że w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów lub nie obciążać jej w ogóle kosztami. Jednocześnie należy przyjąć, że przepis ten może być stosowany w zależności od konkretnego stanu faktycznego.

Odstąpienie od obciążania strony przegrywającej sprawę kosztami procesu poniesionymi przez jej przeciwnika procesowego jest możliwe jedynie w wypadkach szczególnie uzasadnionych, przekonujących o tym, że w danym przypadku takie obciążenie byłoby niesłuszne, niesprawiedliwe. Przesłanki te stanowią zarówno fakty związane z samym procesem, jak i leżące w sferze pozaprocesowej, a dotyczące sytuacji życiowej, stanu majątkowego stron, które powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (por. postanowienie SN z 12.01.2012 r., sygn. akt IV CZ 117/11, LEX nr 1119555).

Jak trafnie zauważono w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r. (sygn. akt III CZ 25/12) ocena sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c., ma charakter dyskrecyjny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy, w związku z czym w zasadzie nie podlega kontroli instancyjnej i może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa.

Odnosząc się do zasad współżycia społecznego Sąd odstąpił od obciążania pozwanego kosztami procesu. Pozwany jest osobą bezrobotną, podejmuje się jedynie dorywczych prac. Nadto Sąd miał na uwadze, że pozwany prowadził proces w sposób lojalny – nie kwestionował swojego zadłużenia wobec powoda, uznał powództwo na pierwszej

rozprawie, wnosząc jedynie o rozłożenie należności na raty. W ocenie Sądu względy słuszności przemawiały zatem za odstąpieniem od obciążania pozwanego kosztami procesu.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.